

betalingsmodtageren, hvis betalingsmodtageren vidste eller burde vide, at der forelå en uberettiget anvendelse af betalingsinstrumentet. I disse tilfælde vil betalere og betalingsmodtagers udbydere af betalingstjenester samt betalingsmodtageren kunne aftale en indbyrdes ansvarsfordeling mellem sig.

Bestemmelsen viderefører lov om visse betalingsmidler § 11, stk. 8, 1. pkt. Derimod videreføres § 11, stk. 8, 2. pkt. ikke. Bestemmelsen fastslog, at udstederen var ansvarlig for tab, der lides i forbindelse med at et betalingskort anvendes svigagtig i forbindelse med en aftale om fjernsalg. Denne bestemmelse blev indsat som følge af art. 8 direktiv 97/7/EF om fjernsalg. Da denne bestemmelse ophæves, jf. direktivet om betalingstjenester i det indre marked art. 89, videreføres lov om visse betalingsmidler § 11, stk. 8, 2. pkt. ikke.

Forslaget til *stk. 10* indeholder forskellige muligheder for at fravige reglerne ovenfor.

Det kan således aftales, at stk. 1-6 ikke finder anvendelse ved mikrobetalingsinstrumenter, der anvendes anonymt eller hvis betalere udbyder på grund af mikrobetalingsinstrumentets karakter ikke er i stand til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret.

Det kan endvidere aftales, at stk. 7 og 8 ikke finder anvendelse på mikrobetalingsinstrumenter, hvis det på grund af betalingsinstrumentets karakter ikke er muligt at spærre for brugen af det.

Denne bestemmelse gennemfører direktivets art. 53, stk. 1, litra a og b.

Det foreslås i *stk. 11*, at stk. 1-6 finder anvendelse på e-penge, medmindre det ikke er muligt for betalere udbydere af e-penge at spærre betalingskontoen eller betalingsinstrumentet.

Bestemmelsen gennemfører direktivets art. 53, stk. 3.

Hvis e-penge udgør en ihændeoverførsel, for eksempel i form af et elektronisk gavekort, vil det ofte ikke være muligt at spærre for den underliggende betalingskonto. Disse former for e-penge vil derfor ofte ikke være omfattet af § 62.

Til § 63

Efter forslaget til § 63 skal indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner være udbyderen i hænde snarest muligt og senest 13 måneder efter debiteringen af den pågældende betalingstransaktion. For indsigelser fra betalingsmodtager anvendes i stedet krediteringstidspunktet. Hvis udbyderen af betalingstjenester ikke har meddelt oplysninger eller har stillet oplysninger til rådighed efter kapitel 5, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor udbyderen har

meddelt oplysninger eller stillet oplysninger til rådighed.

Bestemmelsen finder kun anvendelse på uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, eksempelvis forslagens §§ 61, 62 og 68. Forslagets § 63 finder derfor ikke anvendelse på transaktioner omfattet af § 65, da betaler i disse tilfælde har autoriseret en betalingstransaktion, der ikke angav transaktionens præcise beløb.

Indsigelser skal efter forslaget til § 63 meddeles til udbyderen snarest muligt efter, at betaleren er blevet opmærksom på, at der foreligger en uautoriseret eller fejlbehæftet transaktion. Selvom der efter bestemmelsen gælder en frist på højst 13 måneder til at gøre indsigelser gældende, kan brugeren af betalingstjenester fortabe denne ret på et tidligere tidspunkt på grund af passivitet.

Udgangspunktet for beregningen af 13 månedersfristen er tidspunktet for debitering af betalingstransaktionen. For indsigelser fra betalingsmodtager anvendes i stedet krediteringstidspunktet. Dette udgangspunkt fraviges, hvis udbyderen ikke har meddelt oplysninger i overensstemmelse med kapitel 5. Hvis det således er aftalt i henhold til en rammeaftale, at oplysninger til betaleren eller betalingsmodtager om betalingstransaktionen først skal meddeles eller stilles til rådighed en gang om måneden, jf. lovforslagets § 53, stk. 2, medfører dette ikke, at beregningen af 13 månedersfristen først løber fra tidspunktet for meddelelse af oplysninger efter § 53, stk. 2.

Hvis udbyderen derimod ikke har indgået en aftale med betaler, jf. § 53, stk. 2, men alligevel venter op til en måned med at meddele eller stille oplysninger om debiteringen til rådighed for betaleren, regnes fristen på 13 måneder fra det tidspunkt, hvor oplysningerne stilles til rådighed, jf. forslaget til § 63.

Efter udløbet af fristen på 13 måneder kan indsigelser mod uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner ikke gøres gældende.

Forslaget til § 63 gennemfører direktivets artikel 58.

Til § 64

Det foreslås i § 64, *stk. 1, 1. pkt.*, at udbyderen har bevisbyrden for, at en betalingstransaktion er korrekt registreret og bogført samt ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl. Denne bevisbyrde regel finder anvendelse for alle betalingstransaktioner omfattet af lovforslaget og ikke kun betalingstransaktioner foretaget med et betalingsinstrument. Ved brug af et betalingsinstrument har udbyderen endvidere bevisbyrden for, at den til betalingsinstrumentet hørende personlige